

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ό χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιá φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τους άνέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχάσο — τρέχει τό 'Ελληνικόν,
Συνδρομή για κάθε χρόν — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές 'στῶν φόρων τήν αντίρα — κι' ό Ρωμηός μας μιá δεκάρα.

Είκοσι και δηδ τ' 'Απρίλη,
για τή Σύρα φεύγω, φίλοι.

Διακόσα τεσσαράκοντα έννηλ
και ό Ρωμηός 'σηκώθη 'στά πανιά.

Για μερικους
βασιλικούς.

Είπε μεγάλος βασιλεύς πώς θάβγη μιá φορά
με φόρεμα όπου κανείς δέν έβαλε ακόμα,
κι' εϋθύς ό κόσμος έτρεξε με ζήτω και ούρρα
κι' έπρόσμενε να τόν ιδῆ με ανοικτό τό στόμα.
Κι' ό βασιλεύς θεόγυμνος ήμέρα μεσημέρι
έβγηκε 'στόν περίπατο να τόν ιδῆ τ'άσκέρι.

'Απ' όπου κι' άν έδιάβαινε κατεχειροκροτειτο,
κανένας δέν εκύτταζε θεόγυμνος πώς ήτο.
Και ό λαός και ή Αύλη και πάντες οι έν τέλει
του βασιλέως έβλεπαν τά γυμνωμένα σκέλη,
και όλοι μ' ένθουσιασμόν έθύμαζαν πολύν
έκείνην τήν άόρατον του 'Ανακτος στολήν.

Μά είπαν κι' οι παράσιτοι τῆς νέας βασιλείας :
«δέχου, κλεινέ Διάδοχε, απ' όλους χαρτζηλίκι,
» κι' άν γυμνωθῆς τῆς δόξης σου και όλης τῆς ευκλείας
» σέ περιβάλλ' ή εϋνοια του Σταύρου του Μπουλίκη,
» κι' έμεις θάποστραβώσωμεν τά πλήθη σου με τρόπον
» και δέν θά φαίνεσαι γυμνός 'στά μάτια των ανθρώ-
[πων.]»

'Αλλ' όσοι έσυνείθισαν να λέν τήν σκάφη σκάφη
και θέλουν ό Διάδοχος ιδανικόν να είναι,
δέν έφαλαν τόν δωρητήν και κάθε του χωράφι,
και είπαν «δός τα 'γρήγορα όπίσω, Κωνσταντίνε.»
Κι' εκείνος εις τους κόλακας τά νωτά του γυρίζει
και όσα του έχάρισαν γενναίως τά χαρίζει.

Κι' άν ηύρε ό Διάδοχος βαρεία καμμιά μας λέξι
δέν πρέπει να ναι και αυτός μη στάξη και μη βρέξη.
Αυτοί που θυμιάματα του καίουν προς συμφέρον
κι' επικαλοϋνται τάς σκιὰς προπάππων και πατέρων,
αυτοί όπου έπόμπευσαν έξ ύψηλου τόν θρόνον,
έκείνοι άς μυιγιάζωνται κι' άς ογκανίζουν μόνον.

Μη σχολιάζη και αυτός του λόγου μας τό σχήμα,
εις τούτον μένει πάντοτε ή γῆ μας όλη κτήμα.
'Ας όρθωθῆ άγέρωχος του έθνους στρατηλάτης
γελών δι' όσους τόν ύμνοϋν με Γκραββαρίτου λύραν,
κι' άς όνειρευέτ' έξυπνος υπό σκιάν ελάτης
του Κωνσταντίνου τό σπαθί, του Κόδρου τήν πορφύραν.

